

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ (II)¹

1

Ε. Μ. 1927². Τετραγωνικὸν βάθρον φαιοῦ μαρμάρου μετὰ γείσου ἄνω, κάτω καὶ κατὰ τὰς πλευράς (εἰκ. 1). Ἡ ὀπισθία πλευρά του, ὡς μὴ ὀρωμένη, δὲν ἔχει τύχει ἐπεξεργασίας, διατηρεῖ ὁμως τὸ διὰ τὸ γείσον ἕξερρον. Ὑψ. 0.67, πλάτ. 0.61, πάχ. 0.43.

Εἰκ. 1. Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1927 ἐνεπίγραφος λίθος τοῦ Ε. Μ.

Ἐπὶ τῆς κάτω, ὡς καὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς, φέρει κοιλώματα (εἰκ. 2α-2β) διὰ τὰς πλίνθους τῶν μορφῶν, αἵτινες ἴσταντο ἐπ' αὐτοῦ· διότι ἐπανειλημμένως ἐγένετο χρῆσις τούτου.

¹ Ἴδὲ καὶ ΑΕ 1957, σ. 164 κ.έξ.

τεχμαίρεται ἐκ τοῦ αὐξοντος ἀριθμοῦ τοῦ Εὐρετηρίου.

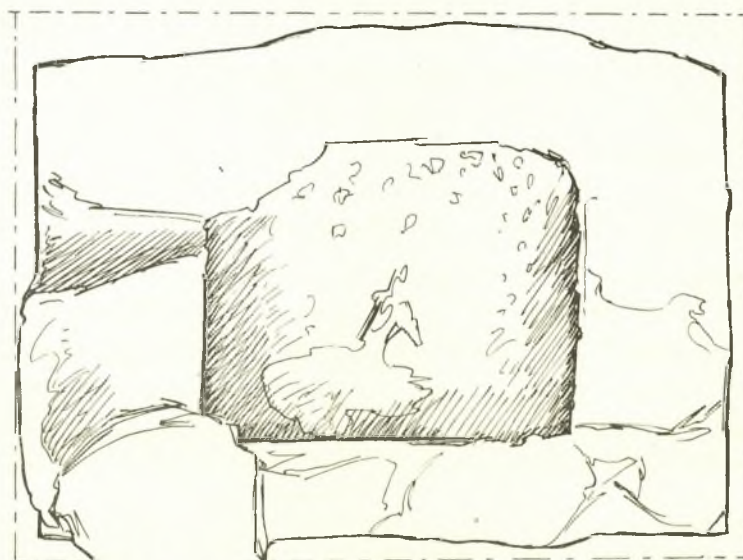
² Ὁ λίθος ἀπέχεϊτο ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὸ Ε.Μ., ὡς τοῦτο

Πρώτη χρῆσις του ἔγινε περὶ τὰ μέσα (;) τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος (τόρμος εἰκόνας 2α), ὅτε, φαίνεται, ἐποιήθη τὸ βάθρον καὶ ἐχαράχθησαν ἐπὶ τούτου αἱ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2

Εἰκ. 2α. Ὁ παλαιότερος τόρμος (Σχ. Ἀ. Κοντοπούλου).

ἐπιγραφαί. Διὰ τὴν δευτέραν χρῆσιν ὁ λίθος ἀνεστράφη καὶ τόρμος ἠνοίχθη ἐπὶ τῆς ἀντιστοίχου κάτω ὀριζοντίας πλευρᾶς (εἰκ. 2β). Τότε, μέσα περίπου τοῦ 2^{ου} π.Χ. αἰῶ-

Εἰκ. 2β. Ὁ νεώτερος τόρμος (Σχ. Ἀ. Κοντοπούλου).

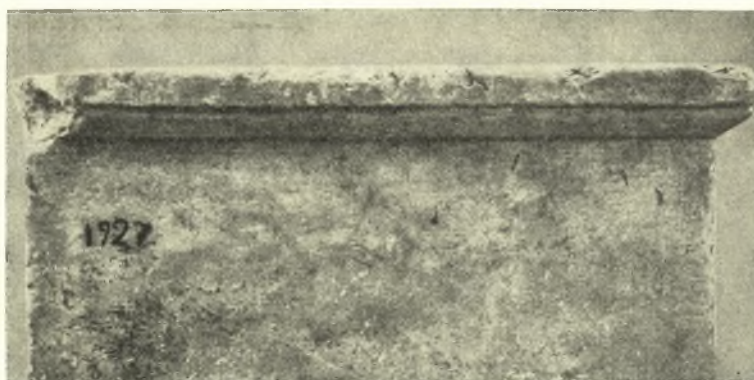
νος, ἐχαράχθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 ἐπιγραφή, ἥτις κατὰ τὸν 1^{ον} π.Χ.-1^{ον} μ.Χ. αἰῶνα ἀπεξέσθη διὰ μεταλλικοῦ ἐργαλείου, ἵνα χαραχθῇ ἐπὶ τῶν μόλις διαφαινομένων γραμμάτων ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 ἐπιγραφή. Τὴν ὑπαρξιν τῶν ὀλίγων γραμμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφῆς

διεπίστωσα κατὰ τὴν μελέτην τοῦ λίθου, ἐνῶ τὰ γράμματα τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 ἐπιγραφῆς εἶδομεν τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ κ. Vanderpool κατὰ τὴν διάρκειαν πρωινοῦ, ὅτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔπιπτον ἐκ τοῦ πλαγίου ἐπὶ τῶν γραμμάτων.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφή (εἰκ. 3)

[Ε] ῥ ε τ η ρ ί α

ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ γείσου. Τὰ γράμματα ταύτης εἶναι ἀβαθῆ. Τοῦτο, ὡς καὶ ἡ φθορὰ

Εἰκ. 3. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφή.

τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου κατὰ τὸ προέχον τοῦτο τμήμα τοῦ βάθρου, καθιστοῦν ταῦτα δυσανάγνωστα.

[Ε] ῥ ε τ η ρ ί α. Ἡ ἐκ τῆς καλῆς ἐσοδείας τοῦ ἔτους καλὴ ψυχικὴ διάθεσις τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀφθονία καταναλωτικῶν ἀγαθῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἡ ἐφικτὴ δι' ὅλους ἀπόκτησις των. Ἐπειτα προσωποποιήσις¹ τῆς καλῆς ἐσοδείας τοῦ ἔτους καὶ περὶ ταύτης φαίνεται ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ἀπαντᾷ νῦν τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἀττικῶν ἐπιγραφῶν, εὑρηται ὅμως ὡς ὄνομα γυναικός (:), IG II² 11381, ὡς καὶ πλοίων, IG II² 1607^B στίχ. 6. 1604 στίχ. 73/4. 1614^A στίχ. 3.27. 1629 στίχ. 274. 1631 στίχ. 495/6. Ἐπιγραφικὰς μαρτυρίας τῆς λέξεως ἰδὲ ἐν Syll³. 765, σημ. 3, καὶ 799.

Ὑπὸ τὸ γείσον, καὶ εἰς τὴν συνήθη διὰ τὴν ἐγγάραξιν ἐπιγραφῶν θέσιν, ἦτο καὶ ἄλλη ἐπιγραφή, προφανῶς σύγχρονος μὲ τὴν προηγουμένην. Ταύτης τὰ γράμματα ἦσαν κατὰ τὸ $\frac{1}{3}$ περίπου μικρότερα. Πόσους στίχους κατελάμβανε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῆ, διότι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου ἐλειάνθη, ἵνα οὗτος χρησιμοποιηθῆ ἐκ νέου. Σώζονται κατὰ ταῦτα ἴχνη μόνον γραμμάτων καὶ μόνον τοῦ πρώτου στίχου ταύτης, ἦτοι

- - - Σ . Ο Ν . Ε - - -

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐπιγραφή ἐχαράχθη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τῷ ὀρῶντι πλευρᾷς

Εὐκτιήμονα
οἱ συνάρχοντες
δικαιοσύνης
ἔνεκα

¹ Πρβ. IG IV 203, στίχ. 19 κ.ἐξ.: τοὺς ναοὺς τῆς Εὐετηρίας καὶ τῆς Κόρης καὶ τὸ Πλουτώνειον.

$\dot{A} \dots \epsilon \alpha \nu \delta \rho \omicron \varsigma \dots \epsilon \rho \omicron \nu$
 $\Pi \epsilon [\iota \rho] \alpha \iota \epsilon \acute{\upsilon} \varsigma$

στίχ. 6. Τὸ τέταρτον γράμμα εἶναι Ε ἢ Ξ (Ἄ [λέ] ξανδρος(;))

Ἡράκλειτος Ἰκαριεύς ἀναφέρεται ἐν ἔτει 135/4 ὡς ταμίας τῆς βουλῆς ἐπὶ ἐπιγραφῶν δημοσιευθεισῶν ἐν Hesperia 9, 1940, σ. 128 ἀριθ. 28 στίχ. 35/6 καὶ 21, 1952, σ. 360 ἀριθ. 7 στίχ. 35/6, 53/4. Ἡράκλειτος Ἰκαριεύς καὶ πάλιν ἄνευ ὀνόματος πατρὸς εὑρηται καὶ ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐκ Πειραιῶς¹ ὁμοῦ μετὰ συνωνύμου υἱοῦ, χρονολογουμένης ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 2^{ου} π.Χ. αἰῶνος. Ὁ υἱὸς ταυτίζεται μὲ τὸν ἐν τοῖς κειμένοις ἐν Hesperia ἀναφερόμενον. Ἐκ τοῦ γεγονότος ὁμοῦ, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν υἱῶν τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ Πειραιῶς Ἡρακλείτου, φέρει τὸ ὄνομα πατρὸς τοῦ Ἡρακλείτου τῆς ἐπιγραφῆς μας, ἐπιτρέπεται νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὁ Ἡράκλειτος I (οὔτινος δὲν ἐγνωρίζομεν τὸ ὄνομα πατρὸς) καὶ ὁ Ἡράκλειτος τῆς ἐπιγραφῆς μας εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἔχομεν κατὰ ταῦτα :

Ἡράκλειτος I (Διονυσογένους I)	=	KIRCHNER P. A. 6500
Ἡράκλειτος II (Ἡρακλείτου I)	=	» » 6501
Διονυσογένης II (Ἡρακλείτου I)	=	» » 4275

Ἡ ὑπ' ἀρ. 4 ἐπιγραφή

$\Delta \eta \mu \omicron \sigma \theta \acute{\epsilon} \nu [\epsilon \iota]$
 $\Pi \alpha \iota \alpha \nu \iota \epsilon \bar{\iota}$

καταλαμβάνει τὸ ἀποξεσθὲν δεξιὸν τῶν στίχων 3 καὶ 4 τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς. Εἶναι ἡ ἐτέρα τῶν ἐπιγραφῶν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ρήτορος ἀπὸ τὸ Ε.Μ. (9623 = IG II² 4263).

2

Εἰς Ε.Μ. 12542

Ἐν ΑΕ 1914, σ. 166 ἐδημοσιεύθη ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπεικονίσεως ἡ ἐπιγραφή

$K \lambda \acute{\epsilon} \omicron \upsilon \varsigma \quad \acute{A} \tau \eta \rho \iota \text{ --- } \text{---}$
 $P \iota \zeta \omicron \nu \iota \varsigma \quad K \omicron \upsilon \tau \alpha \text{ --- } \text{---}$

Αὕτη δὲν περιελήφθη εἰς τὸν τόμον τῶν ἐπιτυμβίων ἀττικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις τῆς εἶναι

$\text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \alpha$
 $\dots \kappa \lambda \acute{\epsilon} \omicron \upsilon \varsigma$
 $P \iota \zeta \omicron \nu \bar{\iota} \tau \iota \varsigma$

Ἐπάρχει δηλαδή ἐπὶ τοῦ λίθου τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου στίχου καὶ ἀναγινώσκεται νῦν ὀρθῶς ὁ τρίτος στίχος. Δεξιᾶ ταύτης δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐπιγραφή. Τὸ σωζόμενον ὕψος τοῦ κιονίσκου εἶναι 0.33, ἡ διάμετρος 0.26.

¹ IG II² 2334 : Οἶδε ἐπέδωκαν εἰς τὴν / κατασκευὴν γυναικὸς [ς] Νίκης [ς] [κ]αὶ τῶν υἱῶν / Ἡρακλείτου καὶ Διονυσογένου / καὶ τῆς θυγατρὸς Νικαρέτης.

3

Εἰς IG XII Suppl. 235

Ὁ λίθος, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ἀπόκειται εἰς τὸ Ε.Μ. ὑπ' αὔξ. ἀριθ. Εὐρετηρίου 2739. Ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον παρὰ W. ΡΕΕΚ ἐν ΑΜ 59, 1934, σ. 60, ἀριθ. 19, ἐν συνεχείᾳ δὲ περιελήφθη εἰς IG XII, Suppl. ἀρ. 235 ὑπὸ HILLER VON GAERTRINGEN. Τόπος εὐρέσεώς του δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' ὁ W. ΡΕΕΚ ἀνεγνώρισε τὴν Κέων.

Ἐν στίχ. 2 ἀντὶ *διάνοια* ἀναγνωστέον ΔΙΑΦΟΡΑ. Τὸ Ρ πολὺ καθαρόν.

Ἐν στίχ. 25 ἀντὶ [Νε]ιλόστρατος ἀναγνωστέον [Φ]ειδόστρατος. Τὸ Δ πολὺ καθαρόν.

Ἐν στίχ. 30 ἀντὶ *Δημήτριος Παραμεινιάδης* ἀναγνωστέον
Δημήτριος Παι Ἀμεινιάδης

Τὸ ι τοῦ Παι πολὺ καθαρόν, ἐπὶ πλέον τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἀμεινιάδης εἶναι εἰς τὴν αὐτὴν κατακόρυφον εὐθεῖαν μὲ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ προηγουμένου καὶ τοῦ ἐπομένου στίχου.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Θ. ΜΙΤΣΟΣ